

column Babah
Tarawally

Blijf vechten voor de samenleving

Het voelt alsof we in een nachtmerrie leven, waarin radicaal-rechtse lieden de toekomst bepalen en iedereen die afwijkt van hun ideaalbeeld wordt aangewezen als vijand. Ze creëren een vijandbeeld van migranten, moslims en iedereen die niet in hun enge definitie van 'nationale identiteit' past. Ze schilderen diversiteit af als een kwaadaardig virus dat de samenleving bedreigt, terwijl het ons juist verrijkt en sterker maakt.

Nieuw is dit niet, wel ongekend in zijn schaamteloosheid. Het kabinet maakt keuzes die onrechtvaardig en ronduit gevaarlijk zijn. Zoals de miljardenbezuïning op ontwikkelingssamenwerking. Terwijl de wereld brandt, kiest de regering ervoor om de meest kwetsbaren te laten vallen. Tegelijkertijd wordt de defensiebegroting met miljarden opgekrikt, alsof we ons voorbereiden op een oorlog die we zelf aanwakkeren.

We hebben leiderschap nodig dat bruggen bouwt, geen muren optrekt. Maar het omgekeerde gebeurt. Zelfs sport en cultuur zijn wapens in een groter conflict. Het voorbeeld van Maccabi Tel Aviv in Amsterdam is veelzeggend. Een club met supporters die haatdragende leuzen roepen, kan hier ongehinderd heen komen. Dit is geen neutrale beslissing, maar een politieke provocatie.

De hernieuwde haat en polarisatie treffen ook Joodse mensen diep, vooral omdat velen van hen zich niet identificeren met de politieke koers van de meest rechtse regering in de geschiedenis van Israël.

Als we de reacties op Israël en Palestina vergelijken met die op Rusland en Oekraïne, wordt de hypocrisie pijnlijk duidelijk. Rusland wordt internationaal gestraft voor zijn oorlogszucht, Israël kan vrijwel ongehinderd zijn gang gaan. En elke vorm van solidariteit met Palestina maakt je kennelijk verdacht. Zelfs een vredesactivist als Mohammed Khatib wordt geweerd, terwijl het toelaten van Maccabi-hooligans blijkbaar geen probleem is. De boodschap: solidariteit mag, maar alleen met wie wij dat toestaan.

Hoop is geen luxe, maar noodzaak in tijden zoals deze

Wilders en zijn radicaal-rechtse beweging willen ons doen geloven dat veiligheid betekent dat we ons moeten afsluiten. Maar echte veiligheid komt juist voort uit verbinding en samenwerking. We moeten niet investeren in muren en wapens maar in de samenleving. Niet door mensen uit te sluiten, maar door hen erbij te betrekken. Niet door de verschillen te benadrukken, maar door de overeenkomsten te koesteren. Hoe vaak moet ik dit zeggen?

De geschiedenis laat zien waar dit soort politiek toe leidt. Het begint met het uitsluiten van groepen en eindigt met de ontmanteling van alles wat we samen hebben opgebouwd. Wilders en de zijnen dromen van een nieuwe wereld, maar hun visie leidt onvermijdelijk naar chaos en destructie. En toch lijken we blind door te marcheren richting die afgrond.

Desondanks moeten we blijven geloven in de kracht van hoop. Dat is geen luxe, maar noodzaak in tijden als deze, en een daad van verzet tegen de duisternis. Het vraagt om moed om vast te houden aan het geloof dat een andere toekomst mogelijk is waarin we niet tegenover elkaar staan, maar naast elkaar.

We hebben de verantwoordelijkheid om de ziel van onze samenleving te beschermen. Dat betekent dat we het moeten opnemen tegen de krachten die verdeeldheid zaaien. Het betekent dat we blijven vechten voor een samenleving waarin iedereen zich thuis voelt, ongeacht afkomst of overtuiging. Want alleen samen kunnen we de toekomst vormgeven die we verdienen, van vrede, rechtvaardigheid en menselijkheid.